

DAVO KARNIČAR
1962–2019

Drejc Karničar

Alpinizem je ljubezen

Use je tukaj in zdaj

"Računam na staranje, upadanje moči, na modrost, ki prihaja z leti, na želje, ki vendarle postajajo drugačne, ko leta pretečejo. Zanašam se na to, da bom začutil, kdaj mi narava ne bo več dovolila. In takrat bi bil rad zadovoljen s prehojeno potjo, rad bi čutil, da sem naredil tisto, česar sem sposoben." Lahko je pomirjen. Vse to je naredil.

"Kolikor daleč v brezskrbno otroštvo seže spomin, se prepletajo smučarsko-planinska doživetja v krogu družine. Kot predzadnji otrok sem začel drseti po sledi drugih, mama in oče pa sta bila svetli zvezdi, ki smo jima sledili. Njuna športna dejavnost je bila zgled in temelj vzgoje, ki smo je bili deležni. Jesenove tekaške smuči, na katerih sta v svoji mladosti doživljala zadovoljstvo ob vzpenjanju na okoliške vzpe-tine, so jima vsekakor zapisale v srce, kaj dati svojim otrokom."

S temi besedami je Davo opisal otroštvo v svojem knjižnem prvencu *Alpinizem, samoljubje, ljubezen*, v katerem nam je v slogu Hermana Bula in Nejca Zplotnika poleg iskrenega opisa svoje alpinistične poti

razgalil tudi svoj notranji svet in razmišljanja. Smučarska in planinska doživetja z *atkom* in mamico ter s sestro in brati ga niso spremljala samo v otroštvu, ampak so predstavljala bit njegovega celotnega življenja. Poglejmo, kaj vse je bil Davo ...

Davo smučar

Bil je del izjemne generacije jezerskih alpskih smučarjev pod Vinkovo trenersko palico, iz katere je napredoval v državnega reprezentanta vse do članske konkurence. Svoje smučarsko znanje je nato želel prenašati naslednjim generacijam. Postal je učitelj in trener alpskega smučanja v domačem klubu, drugih klubih in v različnih moštvih slovenskih

Davo na Kalla Patarju v Nepalu, 5555 m, ko je po dolgem času zagledal Everest in se spominjal spusta izpred skoraj 20 let. Foto: Rožle Bregar

Luka, Irma in
Davo Karničar
pred Češko kočo
Arhiv Drejca
Karničarja

reprezentanc. Vsi smo stiskali pesti za Furusetha, ko je Davo zanj pripravljajl smuči. Ves čas pa je bil res strasten tekmovalec med veleslalomskimi vratci, če je le bila priložnost.

Davo alpinist

Takole je zapisal: "Ljubezen do sočloveka, svojih otrok, domovine, Boga in do skrajnih naporov sem se navadil imenovati Alpinizem." Njegovo alpinistično pot poznamo. Ne le mi, Jezerjani in Slovenci, pozna jo ves svet. Drzne in preroške so njegove besede: "Rodil sem se zato, da bi smučal z Everesta." S tem je uresničil svoje sanje in udejanjil samega sebe, ime Jezersko pa z največjimi črkami zapisal v anale največjih človeških dosežkov.

Davo med
alpinističnim
spustom skozi Malo
Žrelo
Foto: Drejc Karničar

Družina Karničar pred Češko kočo
Arhiv Drejca Karničarja

Zakaj v gore? "Mnogi se sprašujejo, zakaj v gore, v stene, zakaj toliko energije za prazen nič in poleg tega še tveganje. Očitajo nam neodgovornost, sebičnost, avanturizem. A tako lahko razmišljajo le tisti, ki jim svinjska pečenka, kremna rezina in udoben fotelj pomenijo vse v življenju. Zakaj hodim v gore? Ker mi je bilo dano. Ker sem se med gorami rodil. Ker mi je usojeno, da živim v najlepšem kraju na svetu. In rad priznam – tudi zato, da uhajam proč od ubijajoče povprečnosti, da z lepšimi barvami prekrijem sivino. Zato ljubim svoj dom med gorami."

Davo gorski reševalec

Ko je za več kot dvajset let nesebične pomoči pone srečnim v gorah prejel zlati znak GRZS, je bilo zapisano: "Davo Karničar je postal pripravnik GRS leta 1986 v Kranju, ko je po tragediji nizozemskih planincev v Kočni prevzel vodenje jezerske reševalne skupine. Davo je ustanovni član Postaje GRS Jezersko. Leta 1996 je opravil izpite za gorskega reševalca in jih nadgradil še z delom reševalca letalca od leta 1999 in vodnika reševalnega psa." Lahko dodam le to, da ni nikoli okleval, ko je šlo za reševanje in pomoč.

"Tavam po skritih kotičkih gora, srečujem viharne, ki v samoti štejejo leta, prisluškujejo šumenju domačih gozdov in žuborečih potokov, kljubujejo vetru in mrazu. Greh se zdi, če preplašiš divjega petelina ali pohodiš dišeč gorski nagelj. Ko sediš sredi teh večnih lepot, ko niti srca ne čutiš več, ko se zadnja misel zapusti dolino, ko se ves spojiš s tem čudežem ... Roka boža mah, glava počiva v naročju mehkih trav, telo ti objame steno in nebo. Čez ustnice zdrsi zahvala za življenje."

Davu jag'ŕ

Pa ne samo v igri na ovčarskem *balu*, kjer je odlično nasledil legendarnega Štefana pri uprizoritvi lovca Urha. Najprej smo bili zelo začudeni in presenečeni, ko sta z Radom vstopila v zeleno družino. A če dobro prisluhnemo prejšnjim besedam, se zavemo njegovega najglobljega spoštovanja narave. Tako kot pri vseh stvareh v življenju je bil strasten in predan tudi lovu. Postal je lovski čuvaj, odkrival že zdavnaj pozabljene lovske poti, zalezoval in občudoval je gamse na najbolj skritih in izpostavljenih *laštah* visoko v stenah Kočne in Grintovca.

Davu je bil tudi predsednik Turističnega društva Jezersko, ko so postavili naš aktualni turistični slogan "Kjer je narava najlepša", in kot prvi je prepoznal vrednost mednarodnega združenja t. i. Gornjskih vasi ter neverjetno priložnost, da se jim pridružimo, kar smo lani tudi uresnili.

V zadnjih letih je Davu skoraj vso svojo energijo usmeril v podporo in pomoč svojim otrokom, ki že nekaj let zelo uspešno trenirajo tek na smučeh in nastopajo na tekmovanjih. Tudi sam je postal strasten tekač in svoje znanje izpopolnil na raven učitelja teka na smučeh, s čimer je obudil tradicijo naših prednikov in staršev, ki so smučarsko pot začeli na tekaških smučeh.

Veliko, veliko preveč je vsega, kar je počel in dosegel v življenju. Preštevilna so doživetja, ki smo jih lahko delili z njim, da bi jih lahko naštel v teh kratkih stavkih. Vsak od nas jih bo nosil v sebi kot zaklad. Najprej z žalostjo, potem pa jih bomo z vedno večjim veseljem in ponosom pripovedovali drug drugemu in svojim otrokom.

Življenje z Davom je bilo bogato in intenzivno, a tudi težko in naporno. Vedno akcija, vedno izziv. Nič jutri in potem, vse je želel, da se zgodi tukaj in zdaj. Tako kot usodni jesen, ki ga je očitno moral posekati.

Takole je razmišljal: "Računam na staranje, upadanje moči, na modrost, ki prihaja z leti, na želje, ki vendarle postajajo drugačne, ko leta pretečejo. Zanašam se na to, da bom začutil, kdaj mi narava ne bo več dovolila. In takrat bi bil rad zadovoljen s prehojeno potjo, rad bi čutil, da sem naredil tisto, česar sem sposoben." Lahko je pomirjen. Vse to je naredil. In še veliko več. Segel je po zvezdah in ostal zaveden in ponosen Jezerjan, pravo utelešenje naše identitete.

Hvaležni smo za vse trenutke, ki smo jih preživeli z njim, hvaležni za prijateljstvo, ljubezen in pomoč, hvaležni za vse, ki jih je naučil smučati, za vse, ki jih je privezal na vrvi ali jim nalepil kože na smuči in jim pokazal veličino gora, hvaležni za vse, ki jim je v gorah nesebično priskočil na pomoč, hvaležni za vse trenutke, ki jih je ujel v svoj objektiv, za vse besede, ki jih je zapisal v knjige, in besede, s katerimi nas je navdihoval na številnih predavanjih.

Pesem Macesen jezerskega župnika Joža Vovka, ki mu je bila zelo ljuba, naj bo moja popotnica Davu, ko odhaja k mami, *atku*, Luku, Radu, Francu in vsem drugim, ki ga čakajo pri Bogu. ●

Macesen

Zrasel si na trdih skalnih tleh,
svoje korenine kakor kremplje viješ
v rahlo prst v razpokah in čereh,
z divjih rož zdravilno roso piješ.

Veje razčesali divji so viharji,
nad prepad krivili tvoje so telo,
da si nad breznom gledal prav na dno,
a zaman čakali nate so grobarji.

Sonce te je žgalo v vročih dneh,
kot bi izpod tebe vlago pilo,
s strelami nebo je vate bilo,
a ostal si gospodar na svojih tleh.

Rad poromam k tebi, stari samotar,
da kramljava sredi gorskega pokoja,
o lepoti boja in grenkosti znoja,
preden se zažene v naju nov vihar.

*Gorski reševalci na
Jezerskem
Foto: Drejc Karničar*

*Davu s hčerko Anjo
Foto: Drejc Karničar*

